

силата на Берлинския договор (1878 г.) българската държава не се формира върху всичките си етнически територии. Само една част от нея се признава за Княжество България, другата - Източна Румелия - е относително автономна област, но в пределите на османо-турската империя, а третата - Македония и Одринско - остават изобщо под властта на петвековния ни поробител. При Съединението (1885 г.) се обединяват Княжество България и Източна Румелия, а Македония и Одринско остават извън държавните предели на България. От тогава и до днес, със съответни изменения (засягащи най-вече Западните покрайнини и Южна Добруджа), третата българска държава съществува върху териториите, които обемат Княжество България и Източна Румелия. Ето защо, ако се вземат под внимание преброяванията и в Княжеството, и в Източна Румелия, може да се нарисува относително правдива картина на етническия състав на третата българска държава.

По-конкретно, първото преброяване на Княжество България се провежда на 1 януари 1881 г. и според неговите данни населението на страната, взето откъм интересуващите ме тук етноопределения, е следното: българи - 1 345 507, турци - 527 284, цигани - 37 600 души (и други, които тук не е необходимо да се посочват).

Ако съберем данните за Княжеството и тези за Източна Румелия (посочени в таблицата по-горе), тогава се получава, че съвсем наскоро след Освобождението в България живеят общо: българи - 1 935 304, турци - 687 747, цигани - 57 149 (и други). Тези цифри се приближават плътно до получените през 1990 и следващите години, поради което те могат да се имат предвид, когато се правят етнодемографски анализи и оценки на етническия състав на населението на България след освобождението ѝ от османо-турско иго.

Сега, след направеното допълнение, вече може да се върви към анализ и оценка на данните за периода 1900-1992 години. Преди всичко прави силно впечатление фактът, че **като цяло статистическите данни сочат един относително равномерен растеж на циганското население в страната.** Констатирането на този факт навежда на мисълта, че в следосвободенска България ромите намират относително благоприятни условия за съществуване, в системата на които те не само оцеляват физически, но увеличават системно количественото си присъствие в нея. Съпоставени данните от